

Publicerad 2016-11-05 11:58 av Eva Langrath

Foto: Eva Langrath Tidigare publicerad text, delvis omarbetad. I år är det första året på länge som listan inte blev längre. Alla mina nära har fått stanna kvar.

Vi tänder våra ljus

solen byter genom gråmolnen
lägger guldskimmer på grannhusets panel
löven blir allt fler på marken under träden
snön lägger ett tunt täcke i skidbacken

vid frukostbordet
öppnar jag sakta locket
till den blå minnesasken

*

finner ett pärlande skratt
från ett barn som aldrig blev tre

*

en önskan att älskas fast jag var fel
bara i sången kunde vi mötas
i sorgbearbetningens
skepnad läste jag mitt brev
du lyssnade, jag vill tro
att vi kommer att ses

*

en hand som stryker ett grånande hår
hos henne var jag aldrig fel
hon ler fast rösten är borta

*

lakrits-kolan i påsen när han kom på besök
och hans envishet, aldrig hade han fel
fotografiet var förstås spegelvänt

*

doften av ladugård och värme
kärlek och snustorr humor
kaffe på fat och pump i köket
på sängkanten Gud som haver
barnen kär….

*

cykelfärden bakom hans rygg
genom en levande tall allé
han blev sen en rullatormästare

*

hon som instruerade min syster och mig
att sitta som fina damer gör
oj vad vi övade med skralt resultat
vi damp ner på stolen och fnissa i smyg

*

den första luftmadrassen
som var gul och röd
reklamtryck för Kellogs flingor
lotteriet var hans lindebarn

*

hans stolthet bakom ratten
i den stora svarta bilen
en sommardag när jag var fyra
och mötte hennes skrattande ekorrblick

*

hans spännande berättelse
om båtfärden till "Amerikat"
en morgon i kökssoffan
sen fick han en egen familj

*

den djupa vänskapen som befriade modet
värdigheten han visade
när han gick dit andra gått före
en grå novemberdag

*

du som skrev på en servett
den här boken måste ni läsa
den handlar om den Utmätta tiden
du visste att din tid var knapp

*

du som var studiekamrat genom många år
från hjärtlungräddning
till högskolepoäng och uppsatsbryderi
sista kursdagen i maj var din stol tom

*

hon som brann för dem
som inte platsade i mallen
hittade vägar att nå
näduken hon räckte mig
när min sorg var stor
gräset var som grönast
när hon lämnade oss

*

hon som vägrade skilja sig från mig
fylld av liv
men svår att förstå
tvära var kasten ibland

*

och hon som var magisk
när jag var barn

sprudlande av liv
en hårfrisörska
som gjorde människor vackra
det var magi för ett litet barn

*

hon som fick oss
att sjunga
på en trappa av sten
stämgaaffeln fram
tonerna delas ut
hennes händer leder oss
på den smala gatan
bland vespor i mängd
samlas människor
för att lyssna
på svensk sommarmusik

*

bilden av kvinnan
i tofflor
visande oss väg
genom bokskogens valv
visas på näthinnan
du finns inte längre här

*

han som såg min smärta
det fysiska upphörandet omöjliggör
en fortsatt kommunikation
orden som gavs av såningsmannen
föråtelse, överlåtelse, fokusbyte, lyssnandets kommunikation
röd, gul, grön zon palsternacka
gromånen varierande

artist
väktare
idealist

forskare

på frågan varför
blev svaret
för en skärva av kärlek
annars vore du inte du

återstår, lyssnandet, minnet
förvaltandet, vandrandet

*

jag minns året
vi vandrade genom en kyrkogård
kantad av ljus

det stora korset

kullen med ljusen
under ett träd
människor som står runt omkring

I Hoppets kapell
spelade orgeln
en dalakoral

jag tänkte då att sorg
kan man känna även för den som har svårt att leva sitt liv här

jag tänker nu vidare
på er som lämnat oss

*

du som sökte din väg
genom livet
musiken, galghumorn
upptågen, data schacken
intensiteten, ensamheten
du blev far till tre av mina barn

*

hon som plockade blåbär
med stor nit
alltid hade rätt
med vitt grånande hår
satt hon med huvudet tätt intill sin bror
vid vårt sista möte

*

han som lärde mig spela
badminton vid Öjarens strand
han organiserade kusinturnering
med fast hand

*

du som kallade mig Äva
som funnits vid min sida
så länge jag minns

dig ska jag minnas
när jag står vid bäcken
lyssnar till vattnet
ser dina ormbunkar
plockar dina vinbär
går stigen på berget
drar potatisfåran
ser yxan och sekatören

dricker vattnet
ur vattkällan på berget
ser det lilla barnet
som lekte med din hand

klarheten i din blick

genom smärtan
genom mörkret
i ljuset

i tacksamheten

i kärleken

fanns du

fanns vi

*

jag stänger varligt locket

till den blå minnesasken

kupar händerna

runt den rosa koppen

dricker det varma teet

ikväll lyssnara vi till musiken

och tänder ljus för er i vår kyrka

© Eva Hedlund fd.Langrath 5 november 2016

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eva Langrath med Poeter.se id #24299 innehar upphovsrätten